

Двамата владѣтели напустнаха двореца, а следъ това и града. Докато тѣ се разпитваха, тѣхнитѣ камилари и водоноски се сприятелиха като братя. Валтазаръ, неуморимъ, въпрѣки напредналата си възраст, отдавна бѣше преминалъ р. Гангъ и навлѣзълъ въ равнинитѣ на Бактриана, гдето като че ли нарочно го чакаше — Мелхиоръ. Тѣ стигнаха хълмиститѣ земи Ситасенъ и Кардемишъ. Тамъ широки рѣки миеха красиви градчета, издигнати на тераси всрѣдъ цвѣтни и овощни градини.

Единъ младъ човѣкъ, хубавъ и строенъ, каченъ на буенъ жребецъ, излѣзе насреща имъ.

— Азъ се научихъ — каза той — за явяването на царя на царетѣ роденъ отъ девица, за което съобщиха непознати пѣтници въ пристанищата и по керваннитѣ пѣтища. Отъ Вавилонъ чакъ до Памиръ не се говори за нищо друго, освенъ за това. Азъ узнахъ за вашето пристигане, и съмъ готовъ да трѣгна съ васъ. Ако ме слушате, ние ще оставимъ шумнитѣ тържища и пазари на роби, и ще вървимъ предимно ноше по края на горещата мѣстность, която е напусната отъ керванитѣ.

— Много добра мисълъ — каза старецътъ съ високата шапка, който се плашеше отъ палешитѣ лѣчи на слънцето. Какъ е твоето име?

— Азъ се казвамъ Гаспаръ и моята власть се простира върху всичко, което виждате оттукъ: стада, овчари, села и градове, всичко е мое.

— Ти царъ ли си? — попитаха другитѣ двама.

— Да, азъ наследихъ моя баща и съмъ решилъ да използвамъ моята сила, моитѣ богатства и моята младостъ.

— Ние сжщо отиваме да посетимъ единъ царъ, — каза Мелхиоръ.